

Chương 4

Tất Cả Mọi Chuyện Xảy Ra Ngày Hôm Đó Đều Bắt Đầu Từ Một Vụ Bất Gian

Khi Lệnh Mạn nghe người ta khen Lý Trác Vân hồi nhỏ là “Người gặp người thích” thì cô đều cảm thấy như họ đang chửi cô không phải là người vậy, cô nhất định phải phủ định cái suy nghĩ đó.

Lần đầu tiên gặp Lý Trác Vân, đó là khi cảm xúc của cô đang hỗn độn, vừa tức giận lại vừa xen lẫn sự thương hại và lo lắng.

Tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm đó đều bắt đầu từ một vụ bất gian.

Ba Lệnh Mạn có bò.

Thực ra đây không phải là lần đầu tiên, nhưng lại là lần tồi tệ nhất.

Vì để lấy lòng bò nhí mà ba Lệnh Mạn đã vét hết tiền tích cóp của gia đình, thậm chí cả tiền học phí kỳ sau của Lệnh Mạn cũng móc sạch.

Khi đó Lệnh Mạn vẫn còn ở cái tuổi dễ nóng nảy, không thể nhịn được nữa nên đã kéo Hạ Vũ Nhu tìm đến nhà tiểu tam, định làm âm lên một trận.

Thế nào mà lại đến đúng lúc tiểu tam không có nhà.

Lệnh Mạn phá cửa xông vào, trong cơn tức giận đã đem đồ đạc trong nhà đập nát bét.

Hạ Vũ Nhu trời sinh yếu đuối, không muốn làm lớn chuyện nên liên tục kéo tay khuyên can Lệnh Mạn dừng lại.

Nhưng Lệnh Mạn coi như điếc, hung hăng xông vào trong phòng ngủ rống to: “Con mẹ hồ ly tinh kia!! Trốn đâu rồi ra đây ngay cho tôi!”

Cô hung dữ quét mắt khắp căn phòng, liền phát hiện thấy có một bóng người nho nhỏ đang rúc vào phía sau tủ quần áo.

Lệnh Mạn ngăn người, chưa hề nghe nói mẹ hồ ly tinh này còn có một đứa con nha?

Vừa rồi cô gây ra động tĩnh lớn như vậy ở ngoài phòng khách mà tên nhãi con này vẫn ẩn núp không chịu chui ra, bây giờ bị phát hiện, lại dám dùng đôi mắt đầy địch ý nhìn cô chằm chằm.

Hạ Vũ Nhu vừa vào đến nơi, khi thấy cậu bé thì “Chao ôi” một tiếng.

Lệnh Mạn không nói lời nào, đi lên túm lấy cổ áo cậu bé rồi xách lên cao, hung dữ nói: “Mẹ chú mày đâu? Làm chuyện trái lương tâm rồi trốn đi đâu rồi?!”

Cậu bé không nói lời nào, đôi mắt đen nhánh vẫn trừng lên với cô.

Lệnh Mạn nổi giận: “Nói chuyện mau! Bị câm à?!”

Cậu bé cắn chặt miệng, nhất định không nói tiếng nào.

Lệnh Mạn giận sôi máu: “Rốt cuộc thì chú mày có nói hay không? Không nói thì đừng có trách chị đây không khách khí!”

Cô giơ tay lên, đang muốn đe dọa một chút.

Kết quả là còn chưa kịp làm gì, tên nhóc kia chưa kịp hoảng sợ thì đã cứ thế mềm nhũn ngất đi...

Lệnh Mạn theo phản xạ đưa tay đỡ lấy cậu bé, ngơ ngác nhìn Hạ Vũ Nhu, hai người trở mắt nhìn nhau.

Cho là đã có chuyện xảy ra, Hạ Vũ Nhu sốt ruột: “Con làm cái gì hả!”

“... Con, con có làm gì đâu.” Lệnh Mạn rất chi là vô tội, cô còn chưa động đến một sợi tóc của nó nữa là.

Hạ Vũ Nhu vội vàng đón cậu bé từ trong ngực cô, cậu bé không giống như là đang giả bộ, toàn thân vô lực, đứng cũng không vững.

Lúc này Lệnh Mạn mới phát hiện ra vẻ mặt nhợt nhạt của cậu bé, hơi thở nặng nề.

“Giống như bị sốt.” Hạ Vũ Nhu sờ thử trán của cậu bé, sau đó nói.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Đưa đến bệnh viện đi.”

“Chỉ là sốt thôi mà, sao phải đến tận bệnh viện?”

“Vậy thì về nhà mình, cho nó uống thuốc.”

“Không được!” Lệnh Mạn nhảy cẫng lên phản đối.

Mẹ tên nhóc này phá hoại gia đình cô, cuốn sạch tiền nhà cô, giờ cô còn phải giúp mẹ ta chăm sóc đứa trẻ? Dựa vào cái gì chứ!

“Vậy theo con thì làm sao bây giờ.” Hạ Vũ Nhu nói.

“...” Lệnh Mạn nhất thời không trả lời được.

“Sốt cao đến như vậy rồi, cũng không thể thấy chết mà không cứu, đúng không?”

“Nó chỉ là một đứa bé.”

Lệnh Mạn trầm ngâm.

Sợ là mẹ hồ ly tinh này biết rằng mẹ con cô sẽ đến gây phiền toái nên mới trốn trước, bây giờ mang con của mẹ ta đi cũng coi như là tiền đặt cọc, kiểu gì mẹ hồ ly tinh này cũng không thể bỏ rơi con mình.

Thầm tính toán thật tốt, sau đó Lệnh Mạn tìm giấy bút, viết số điện thoại của nhà cô, đặt vào vị trí nổi bật trên bàn uống trà.

Cô chắc chắn rằng hồ ly tinh sẽ phải tự mình tìm đến cửa, vì thế đặc ý vênh mặt nói với Hạ Vũ Nhu: “Đi, về thôi.”

Kết quả là, Lệnh Mạn đã đánh giá thấp bản chất của hồ ly tinh, cũng đánh giá thấp ba mình.

Cô chờ rồi chờ, đợi lại đợi, ngày qua ngày, tên tiểu quỷ kia cũng kiêu căng đến mức sắp treo lên đầu cô rồi, thế nhưng vẫn không đợi được hồ ly tinh xuất hiện, cũng không tài nào liên lạc được với ba mình.

Mãi sau đó cô mới biết được, ba cuỗm tất cả tiền bạc của gia đình, đã cùng cao chạy xa bay với hồ ly tinh rồi, không quay lại nữa.

Ngày đó cô tự cho rằng mình nhặt tiền đặt cọc trở về, hoá ra lại nhặt phải đồ bị vứt đi.

Đúng lúc Lệnh Mạn ra khỏi phòng Lý Trác Vân thì gặp Lư Bội San đang đi về phía này.

Lư Bội San thấy cô thì có chút kinh ngạc: “Chị Mạn, sao chị lại ở đây?”

Lệnh Mạn nói: “Đổi chỗ ga cho Lý Trác Vân, còn em?”

“À à.” Lư Bội San gật đầu, dáng vẻ như có tâm sự: “Em đến tìm Lý Trác Vân có chút chuyện.”

Dự cảm trong lòng Lệnh Mạn nổi lên, nhất thời do dự không biết nói gì.

Lư Bội San hỏi: “Sao vậy, chị Mạn?”

Cuối cùng Lệnh Mạn lắc đầu, nói: “Không có gì.”

Cô nghiêng người nhường đường cho Lư Bội San.

Lệnh Mạn vốn không phải người hay nhiều chuyện, nhưng hiện tại lại cảm thấy không an tâm.

Sau khi Lư Bội San vào phòng, cô không vội vã rời khỏi mà đứng tại chỗ chờ cô ấy đi ra.

Mọi chuyện xảy ra còn nhanh hơn so với dự tính của cô, chưa đầy năm phút sau, Lư Bội San đã đỏ mắt chạy ra ngoài.

Thấy Lệnh Mạn, hai người cùng ngẩn ra một lúc.

Chỉ cần nhìn biểu tình của cô ấy là Lệnh Mạn cũng đoán được kết quả, cô không có ý định hỏi thăm, vì không muốn Lư Bội San càng thêm khổ sở.

Thế nhưng Lư Bội San lại chủ động nói với cô.

“Hic hic... Chị Mạn, em tỏ tình nhưng bị Lý Trác Vân từ chối... Oa...” Không biết là Lư Bội San đang khóc hay đang cười nữa.

Lệnh Mạn có chút luống cuống.

“Đây là lần đầu tiên em tỏ tình với người khác, lần đầu tiên tỏ tình đã thất bại... Hic oa...”

“Thật ra thì em đã sớm biết Lý Trác Vân không thích mình, nếu cậu ấy có từ chối thì em cũng sẽ không ngạc nhiên... Nhưng tại sao nước mắt lại cứ chảy ra không thể kìm được...”

Lư Bội San không ngừng thút tha thút thít.

Lệnh Mạn đau lòng, muốn vỗ vai an ủi cô ấy nhưng lại bị đóng chặn ga đang ôm trong tay làm vướng víu.

Lư Bội San liền đoạt lấy chặn ga trong tay cô, vừa khóc vừa nói: “Em ôm chặn giúp chị, chị đến ôm em một cái đi.”

Lệnh Mạn bị lời nói của cô ấy làm cho đỡ khóc đỡ cười, nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt tóc cô ấy, nói: “Đừng quá buồn bã, đây giống như là khoá học để giúp một cô gái thêm trưởng thành, em sẽ nhanh vượt qua được thôi.”

“...” Lư Bội San lau nước mắt, cái hiểu cái không khẽ gật đầu.

Ngày hôm sau, Lư Bội San và bạn bè của cô ấy muốn quay lại thành phố A sớm hơn dự định. Lệnh Mạn lái xe đưa bọn họ ra khỏi cỏ trấn, tiện thể đi đón con cún Golden Retriever về.

Sáng sớm, mọi người đã thu dọn hành lý xong xuôi, tất cả tập trung ở đại sảnh.

Tâm trạng của Lư Bội San khôi phục rất nhanh, tối hôm qua vẫn còn thương tâm muốn chết, hôm nay đã lại vừa nói vừa cười, vui vẻ đùa giỡn với mọi người.

Lý Trác Vân thì ngược lại, từ đầu đến cuối anh chỉ ngồi một mình ở khu đọc sách, yên tĩnh lật giấy, cứ như đang tự cách ly bản thân.

Lệnh Mạn nhìn dáng vẻ tiêu sái của anh, đến hành lý cũng không có. “Sắp lên đường rồi, cậu thu xếp đồ đạc xong chưa?” Lệnh Mạn đi đến nhắc nhở anh.

Lý Trác Vân nhàn nhạt nói: “Tôi đâu có nói là tôi sẽ đi.”

Lệnh Mạn sững sốt, cậu ta không đi?

“Tại sao?”

“Còn có việc.”

Lệnh Mạn thâm nghĩ vòng vèo một hồi, chậm rãi phun ra một chữ: “À.”

Đột nhiên Lý Trác Vân nói: “Cô hy vọng tôi đi như vậy?”

“Không có không có.” Bị bóc trần suy nghĩ trong lòng, Lệnh Mạn vội vàng chối: “Sao có thể chứ, cậu là bạn của Lư Bội San, dĩ nhiên là tôi hy vọng cậu ở đây chơi thật lâu...”

“Hừ.”

Cô còn chưa nói xong, Lý Trác Vân đã cầm sách quay người ra chỗ khác.

Lệnh Mạn đứng tại chỗ giương mắt lên.

Cậu ta lại vừa hừ cô?

Cái người này!

Thật không có chút lễ phép nào!

Sau khi tiễn mấy người Lư Bội San đi, trên đường quay về Lệnh Mạn nhận được điện thoại của mẹ.

Hạ Vũ Nhu đi thẳng vào vấn đề, hỏi gần đây tình hình của cô và giáo sư Trương đã tiến triển đến đâu.

Lệnh Mạn cảm thấy nhức đầu, từ sau lần gặp mặt trước bọn họ đâu có liên lạc gì, cô nên trả lời vấn đề này như thế nào đây?

Vì không muốn để Hạ Vũ Nhu lải nhải, cô đành trả lời qua loa lầy lệt: “Tạm được.”

Thế nhưng rõ ràng Hạ Vũ Nhu không dễ dàng cho qua, liên tiếp tra hỏi: “Tạm được là sao? Các con đã gặp mặt mấy lần rồi? Cậu ta có cùng con...”

Lệnh Mạn xoa xoa huyệt thái dương, vội vàng đổi đề tài: “Sức khoẻ bà ngoại sao rồi?”

“... Vẫn như cũ thôi.” Hạ Vũ Nhu nói: “Mấy ngày trước bà vừa bị ngã, lớn tuổi rồi nên không chịu nổi.”

Trong lòng Lệnh Mạn căng thẳng: “Có nghiêm trọng lắm không?”

“Người hơn chín mươi tuổi bị ngã, nói nghiêm trọng thì cũng không hẳn là nghiêm trọng. Chỉ là mấy hôm nay bà con cứ luôn nằm ở bệnh viện, nói mình không sống thêm được mấy ngày nữa, nhất định đòi về quê với ông ngoại.”

Lệnh Mạn nhíu mày: “Tháng sau con sẽ đến thành phố A thăm bà.”

“Ừ.” Hạ Vũ Nhu đồng ý, lại nói: “Đúng rồi, con có nhớ thằng bé từng đến ở nhà chúng ta một thời gian hồi con học cấp hai không? Cái thằng bé rất đẹp trai đó.”

Lệnh Mạn hơi nghi ngờ, tại sao đột nhiên mẹ cô lại nhắc đến chuyện này.

“Nhớ, sao vậy?”

“Ngày hôm qua mẹ quét dọn phòng của dưỡng Lý con, nhìn thấy...”

Hạ Vũ Nhu đang nói ngang chừng thì đột nhiên ai đó hét một tiếng: “Tiêu rồi tiêu rồi, nồi canh sắp cạn rồi! Lát nữa lại nói tiếp nha!”

Nói xong vội vàng cúp điện thoại.

Lệnh Mạn không biết phải nói gì, mẹ cô thật là... Vẫn cứ là cái người không thể khiến cho người khác an tâm.

Trùng hợp làm sao, vừa mới nhắc đến giáo sư Trương thì giáo sư Trương gọi điện thoại tới.

“Tiểu Mạn, gần đây bận rộn lắm sao?”

“Không có.”

“Vậy tại sao không liên lạc với tôi?”

Nói kiểu đó... Không phải anh cũng không liên lạc với tôi sao.

Giống như là đoán được suy nghĩ của Lệnh Mạn, giáo sư Trương cười ôn hoà: “Đạo này tôi phải hoàn thành một bản giáo án, hôm nay mới trở về thành phố X, vừa xuống xe liền gọi điện thoại cho em.”

Nghe vậy Lệnh Mạn không khỏi ngượng ngùng: “Không sao không sao, công việc của anh bận rộn, tôi hiểu.”

Giáo sư Trương vẫn cười như cũ: “Bây giờ em đang ở đâu?”

“Tôi cũng ở thành phố X.”

“Nếu vậy, có thời gian rảnh cùng uống ly cà phê không?”

Đúng lúc Lệnh Mạn đang ở trung tâm thành phố, chỉ lái xe một lát là đến nơi hẹn gặp.

Giáo sư Trương đeo một cặp kính gọng đen, ăn mặc chần chu, khí chất nho nhã, cả người toát lên dáng vẻ tri thức.

Hai người tùy tiện tìm một quán cà phê để nói chuyện.

Nói là cùng nhau uống cà phê, cuối cùng lại thực sự ngồi uống cà phê đúng theo nghĩa đen.

Thời gian bọn họ tiếp xúc với nhau quá ngắn, bây giờ không biết phải nói gì. Ngồi nửa tiếng, từ đầu đến cuối cuộc nói chuyện vẫn chỉ xoay quanh đề tài xem quán cà phê nào ngon nhất trong thành phố X.

Nói thật là, cô cảm thấy giáo sư Trương là đối tượng hẹn hò thoải mái nhất từ trước đến nay, nhưng nếu suy nghĩ về mối quan hệ giữa hai bên thì... vẫn có chút không thích ứng được...

Lúc chuẩn bị ra về, giáo sư Trương lịch thiệp kéo cửa nhường Lệnh Mạn đi trước, miệng nở nụ cười với cô.

Nghiêm túc mà nói, anh ta có một hàm răng trắng bóc, khi cười lên rất có hương vị đàn ông.

“Nghe bác gái nói em mở một khách sạn ở Ô Du?”

Lệnh Mạn ngẩn người, khách sáo đáp lại: “Đúng vậy, chỉ là khách sạn nhỏ mà thôi.”

“Đừng khiêm tốn, con gái mở khách sạn trong cỏ trán rất tuyệt, rất có hương vị cuộc sống.”

Lệnh Mạn mỉm cười: “Khiến anh chê cười rồi.”

Giáo sư Trương lại nói: “Phong cảnh Ô Du rất nổi tiếng, mặc dù tôi là người địa phương nhưng thật đáng tiếc khi vẫn chưa từng được chiêm ngưỡng, không biết liệu lần này có cơ hội đến khách sạn của em ở một đêm hay không?”

Lệnh Mạn không ngờ anh ta sẽ nói như vậy.

Thế nhưng đã là khách thì chắc chắn không thể nào từ chối.

Cô gật đầu: “Dĩ nhiên là rất hoan nghênh, chỉ cần giáo sư Trương đừng chê chỗ tôi nhỏ, tiếp đãi không chu toàn là được rồi.”

Trên đường trở về cỏ trán, Lệnh Mạn đi đến trại chó một chuyến để đón Golden Retriever, tiện thể mua thêm một đồng thức ăn cho chó đủ loại.

Giáo sư Trương hỏi tới, cô nói: “Em gái làm trong khách sạn nói nuôi chó sẽ làm ăn phát đạt, thế nên tôi mới đi mua ngay một con.”

Lúc Lệnh Mạn ngừng xe ở trước cửa khách sạn thì đúng dịp gặp Lý Trác Vân đang công một đồng dụng cụ thiên văn đi từ trên lầu xuống.

Hai người gặp nhau tại quày lễ tân.

Ánh mắt Lệnh Mạn đuổi theo bóng dáng thẳng tắp của anh, lên tiếng chào hỏi: “Đi ra ngoài sao?”

Vốn dĩ Lý Trác Vân đang làm như không nhìn thấy cô, hai chân cứ bước thẳng về phía trước, nhưng lúc phát hiện ra giáo sư Trương đứng bên cạnh cô thì dừng lại.

Ánh mắt lạnh như băng lướt qua hai người, hỏi thẳng: “Bạn trai?”

Anh hỏi trực tiếp như vậy khiến Lệnh Mạn rất lúng túng.

Không thể phủ nhận.

Nhưng không trả lời cũng không được.

Cuối cùng Lệnh Mạn nói: “Là bạn.”

Giáo sư Trương cũng đang quan sát Lý Trác Vân, hỏi: “Vị này là?”

Lệnh Mạn mượn cơ hội trả thù: “Là cháu trai của tôi, cứ gọi Tiểu Lý là được.”

Hừ, cậu gọi tôi là dì, tôi gọi cậu là cháu, đáp lễ mà.

Lý Trác Vân liếc cô một cái, ánh mắt có chút hung dữ.

Giáo sư Trương gật đầu với Lý Trác Vân: “Xin chào Tiểu Lý, tôi họ Trương, cậu có thể gọi tôi là chú Trương.”

Lý Trác Vân không thèm nhìn anh ta, mặt sa sầm xuống đi thẳng ra ngoài.